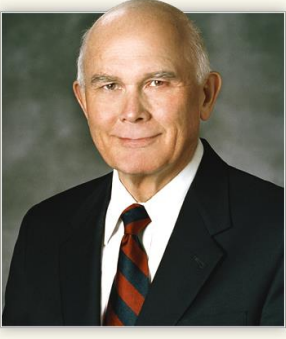

Başkalarını Sevmek ve Farklılıklar İle Yaşamak

Yaşlı Dallin H. Oaks

Oniki Havariler Kurulu

Mesih'in takipçileri olarak, değerlerimizi paylaşmayanlar veya o değerlerin temelindeki öğretileri kabul etmeyenler ile barış içinde yaşamalıyız.

I.

İsa ölümlü hizmetinin son günlerinde, “yeni bir buyruk” diye adlandırdığı bir buyruğu öğrencilere bildirdi. (Yuhanna 13:34). Üç kere tekrar edilen bu emir basit ama zordu. “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.” (Yuhanna 15:12; bkz ayrıca 17. ayet). Başkalarını sevmek öğretisi, Kurtarıcı'nın hizmeti sırasındaki ana öğretilerden biriydi. İkinci büyük buyruk, “komşunu kendin gibi seveceksin” idi (Matta 22:39). İsa hatta, “Düşmanlarınızı sevin” diye öğretti (Matta 5:44). Ama İsa'nın sürüsünü sevdiği gibi başkalarını sevmek emri onun öğrencileri için -ve bizim için- eşi ve benzeri olmayan bir davetti. Aslında, Başkan Thomas S. Monson geçen nisan ayında bize “sevgi, sevindirici haberin en temel parçasıdır ve İsa Mesih bizim Örneğimiz'dir” diye öğretmiştir. “O'nun hayatı bir sevgi mirasıdır.”¹

Birbirimiz için Mesih'inkine benzer sevgi beslemek neden bu kadar zordur? Çünkü bizim sahip olduğunuz inançları, değerleri ve antlaşma dahilindeki yükümlülükleri paylaşmayan insanlar arasında yaşamamız gerektiği için zordur. İsa çarmıha gerilmeden hemen önce ettiği harika arabulucu duasında şöyle diyerek takipçileri için dua etti: “Ben onlara senin sözünü ilettim, dünya ise onlardan nefret etti. Çünkü ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller.” (Yuhanna 17:14). Sonra Baba'ya şöyle yalvardı, “Onları dünyadan uzaklaştırmamı değil, kötü olandan korumanı istiyorum” (15. ayet).

Biz bu dünyada yaşamalıyız, ama bu dünyadan olmamız gerekmiyor. İsa'nın bir hikayede

anlattığı gibi bizim bu dünyada yaşamamız gerekiyor çünkü O'nun Krallığı, amacı doğrultusundaki etkisiyle bütün hamuru kabartan “mayaya benzemektedir” (bkz. Luka 13:21; Matta 13:33; bkz. ayrıca 1. Korintliler 5:6-8). Onun takipçileri bu amacı sadece kendi inançlarını ve uygulamalarını paylaşan kişilerle arkadaşlıklar kurarlarsa gerçekleştiremezler. Ama Kurtarıcımız, O'nu sevdiğimiz takdirde, O'nun emirlerini de tutacağımızı öğretti (bkz. Yuhanna14:15).

II.

Başka inanç ve uygulamalara sahip insanlar arasında yaşarken, sevindirici haberde emirleri tutma konusunda birçok öğreti bulunmaktadır. Çekişme konusundaki öğretiler önde gelir. Dirilmiş Mesih, Nefililer'i vaftiz usulünü tartışırken gördüğünde onlara bu kutsal törenin nasıl yapılacağına dair çok net açıklamalarda bulundu. Sonra şu önemli ilkeyi öğretti:

“Ve bundan önce olduğu gibi artık aranızda hiçbir tartışma olmayacaktır; daha önce olduğu gibi öğretilerim üzerinde aranızda hiçbir tartışma olmayacaktır.

“Çünkü doğrusu, doğrusu size derim ki içinde çekişme ruhu olan kişi benden değildir, ancak çekişmenin babası olan şeytandır; ve şeytan insanların yüreklerini birbirlerine karşı öfkeyle çekişmeleri için kışkırtır.

“İşte, benim öğretim...bunların bırakılmasıdır” (3. Nefi 11:28-30; vurgu eklenmiştir).

Kurtarıcımız, çekişmeye karşı olan uyarısını sadece vaftiz emrini tutmayanlar ile sınırlamadı. Herkesin çekişmesini yasakladı. Emirleri tutanlar bile insanların yüreklerini birbirlerine karşı öfke ile çekişmek için kışkırtmamalıdır. “Çekişmenin babası” şeytandır; Kurtarıcımız Barış Prensi'dir.

Benzer bir şekilde, Kutsal Kitap bize, “bilgelere öfkeyi yatıştırır” diye öğretir (Süleyman'ın Özdeyişleri 29:8). Eski havariler bize “kendimizi esenlik getiren... işlere” vermemiz gerektiğini (Romalılar 14:19) ve sevgiyle gerçeğe uyararak [konuşmamız] gerektiğini (Efesliler 4:15), “çünkü insanın öfkesi Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamaz” diye öğretiler (Yakup 1:20).

Günümüzdeki vahiylerde Rab, herkesin iade edilmiş sevindirici haberin müjdesini “kendi komşusuna ılımlılıkla ve yumuşak huylulukla” bildirmesi gerektiğini (Ö&A 38:41) ve “bunu tam bir alçakgönüllülükle, ...hakaret edenlere karşı hakaret etmeden yapılmasını” emretmiştir (Ö&A 19:30).

III.

Yumuşak huylu olmayı ve çekişmeden uzak kalmayı amaçlarken bile, anladığımız gerçeklere olan bağlılığımızdan taviz vermemeli ya da düşüş yaşamamalıyız. Bulduğumuz konumlardan ve sahip olduğumuz değerlerden vazgeçmemeliyiz. İsa Mesih'in sevindirici haberi ve yaptığımız anlaşmalar bize doğru ile yanlış arasındaki sonsuz yarışmada kaçınılmaz bir mücadeleci rolünü verir. O yarışmada ikisinin ortası yoktur.

Kurtarıcı'nın düşmanları "tam zina ederken yakalanan" (Yuhanna 8:4) kadını Kurtarıcı ile karşı karşıya getirdiklerinde Kurtarıcımız bize doğru yolu gösterdi. Kadını suçlayan ve kendi ikiyüzlülükleri ile utandırılan bu kişiler geri çekildiler ve İsa'yı kadınla yalnız bıraktılar. Kurtarıcı o esnada kadını suçlamayı reddederek, ona çok kibar davrandı. Ama aynı zamanda ona "artık bundan sonra günah işleme" diyerek kararlı bir şekilde ona yol gösterdi (Yuhanna 8:11). Şefkat gereklidir, ama İsa'nın bir takipçisi -aynı Öğretmen gibi- doğru değerlerde sağlam olmalıdır.

IV.

Aynen Kurtarıcı gibi, O'nun takipçileri bazen günahkar davranışlarla karşı karşıya kalırlar. Onlar günümüzde anladıkları şekilde doğru şeylerden yana ve yanlışlara karşı mücadele verdiklerinde, bazen "yobazlar" ya da "fanatikler" diye adlandırılırlar. Birçok dünyasal değerler ve uygulamalar Son Zaman Azizleri için böyle zorlukları ortaya çıkarmaktadır. Günümüzde bu öne çıkan zorluklardan bir tanesi, Birleşik Devletler ve Kanada'nın birçok eyalet ve illerinde ve dünyadaki birçok ülkede olan eşcinsel evliliği yasallaştıran büyük eğilimdir. Aynı zamanda evliliğe asla inanmayan insanların arasında yaşamaktayız. Bazı insanlar çocuk yapmaya inanmaz. Bazı insanlar pornografi ya da tehlikeli uyuşturucu maddeler ile ilgili herhangi bir sınırlandırmaya karşı çıkmaktadırlar. Başka bir örnek ise -inanan insanların çoğunun bildiği bir şey- iman etmeyen bir eşle veya bir aile üyesi ile yaşamamanın ya da inanmayan bir iş arkadaşı ile çalışmanın zorluklarıdır.

Tapınaklar, ibadet binaları ve kendi evlerimiz gibi Tanrı'ya adanmış yerlerde, iade edilmiş sevindirici haberde vahiy edilen kurtuluş planından anladığımız gibi, hakikati ve emirleri açıkça ve bütün yönleriyle öğretmeliyiz. Bunu yapma hakkımız, anayasal konuşma ve din özgürlüğü teminatları altında korunduğu kadar, aynı zamanda resmi anayasal teminatları olmayan ülkelerde bile hürmet edilen mahremiyet ilkeleri altında korunur.

Halka açık yerlerde, dindar kişilerin söyledikleri ve yaptıkları şeylerdikkate alınacak başka

hususları içerir. İbadet özgürlüğü çoğu kamu davranışlarını kapsar, ama başkalarının inançları ve uygulamaları ile uyum sağlamak için gereken niteliklere bağlıdır. Yasalar genel olarak yanlış veya kabul edilemez davranışları yasaklayabilir; cinsel sömürü, şiddet veya terörist hareketleri gibi, hatta bunlar radikal görüşlü insanlar tarafından din adına yapıldıkları zamanda bile. Daha az kötü olan davranışlar bazı inanlar tarafından kabul edilemez olsa da, bir Mormon Kitabı peygamberinin bahsettiği gibi eğer “halkın oyuyla” (Mosiya 29:26) yasallaştırılmışsa, bunlara basitçe katlanılması gerekmektedir.

Kamusal söylem konusunda, hepimiz sevindirici haberin komşumuzu sevmeyi ve çekişmeden uzak durmayı öğreten öğretilerini takip etmeliyiz. İsa'nın takipçileri nezaketin örneği olmalıdırlar. Tüm insanları sevmeliyiz, iyi bir dinleyici olmalıyız ve başkalarının samimi inançlarına ilgi göstermeliyiz. Belki aynı fikirde olmayabiliriz, ama kavgacı olmamalıyız. Tartışmaya yol açacak konularda görüşlerimiz ve iletişimimiz çekişmeli olmamalıdır. Kendi görüşlerimizi anlatıp gerçekleştirmeye çalışırken ve gücümüzü kullanırken akıllı olmalıyız. Bunu yaparken, samimi dinsel inançlarımız ve ibadet özgürlüğümüzden dolayı başkalarının rencide olmamalarını diliyoruz. Herkesi Kurtarıcımız'ın *Altın Kuralını* uygulamaya teşvik ediyoruz. “İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın.” (Matta 7:12)

Bizim görüşlerimiz kabul görmediğinde, biz olumsuz sonuçları iyi bir niyetli bir şekilde kabul etmeliyiz ve hasımlarımıza karşı nezaket göstermeliyiz. Ne olursa olsun, ırksal, etnik, dini inanç ya da inançsızlık ve cinsel eğilime dayalı baskılar dahil, her türlü zulmü reddetmeliyiz ve herkese karşı temiz kalpli insanlar olmalıyız.

V.

Ben genel prensipler hakkında konuştum. Şimdi bu prensiplerin, Kurtarıcımız'ın öğretilerine daha sadık bir şekilde uyulması gereken farklı olağan durumlarda nasıl uygulanması gerektiği hakkında konuşacağım.

Küçük çocuklarımızın oyun etkinliklerinde öğrendiklerinden başlayacağım. Utah'da bizim üyelerimizin bazıları çocuklarına başka inançtan olanların çocuklarıyla arkadaşlık kurmalarına izin vermedikleri için Mormon olmayanlar çoğu zaman rencide olmuşlar ve yabancılaştırılmışlardır. Kuşkusuz, biz çocuklarımıza farklı olan herkese mesafeli davranmadan veya saygısızlık göstermeden, davranış değerleri ve standartları öğretebiliriz.

Hem kilisede hem okulda birçok öğretmen bazı gençlerin, bizim Son Zaman Azizi gençlerimiz dahil, birbirlerine olan davranışlarından dolayı çok üzülmemektedirler. Birbirimizi sevmek emri

şüphesiz dini sınırları ve ırksal, kültürel ve ekonomik sınırları aşan sevgi ve saygıyı içerir. Biz tüm gençleri bilerek başkalarının canını yakan zorba davranışlardan, hakaretlerden veya sözlü sataşmalar ve uygulamalardan uzak kalmaya davet ediyoruz. Bunların hepsi Kurtarıcımız'ın birbirinizi sevin emrine aykırıdır.

Kurtarıcımız bize çekişmenin şeytanın bir aleti olduğunu öğretmiştir. Bu öğretisi, günümüzdeki bazı siyaset konuşmalarının ve uygulamalarının doğru olmadığını öğretmektedir. Farklı ilkeler ile yaşamak politika için gereklidir ama ilke farklılıkları hükümetin işlerini zehirleyen ve katılımcıları cezalandıran kişisel saldırıları içermemelidir. Hepimiz nefret dolu iletişimlerden uzak durmalıyız ve farklı fikirlere karşı nezaket göstermeliyiz.

Çekişmeden vazgeçmenin ve farklılıklar için saygı göstermenin en önemli yeri bizim kendi evimizde ve aile ilişkilerimizdedir. Farklılıklar kaçınılmazdır, bazıları küçüktür ve bazıları büyüktür. Büyük farklılıklara gelince, bir aile üyesinin birisiyle birlikte yaşadığını farz edelim. Bu durum fikir ayrılığı konusunda iki önemli değeri hatırlatmaktadır: Aile üyesine karşı olan sevgimizi ve bizim emirlere olan bağlılığımızı. Kurtarıcımızı örnek alarak şefkat gösterebilir ve hâlâ yanlış olduğunu bildiğimiz şeyler için olanak sağlayan veya bunları hoş görüyormuşuz gibi görünen davranışlardan uzak durarak doğruluktan şaşmayız.

Konuşmamı bir aile ilişkisini anlatan başka bir örnekle bitireceğim. Yaklaşık 10 sene önce A.B.D.'nin Orta Batı bölgesindeki bir çadır kazığı konferansında, bana üye olmayan eşinin 12 senedir kiliseye gelip kendisine eşlik ettiğini ama hiçbir zaman kiliseye katılmadığını söyleyen bir kız kardeş ile tanıştım. Ne yapması gerektiğini soruyordu. Ben ona doğru olan her şeyi yapmaya devam etmesini ve kocasına karşı sabırlı ve nazik olmasını öğütledim.

Yaklaşık bir ay sonra bana yazdı ve şöyle dedi: “12 sene çok sabırlı olduğumu sanıyordum ama bu konuda çok nazik davranıp davranmadığımı bilmiyordum. Bu yüzden bir ay boyunca çok nazik olmaya çalıştım ve eşim vaftiz oldu.”

Nezaket çok güçlüdür, özellikle aile ortamında. Onun mektubu şöyle devam etti: “Şu an bile daha kibar olmaya çalışıyorum çünkü biz bu sene tapınak mühürlenmesi için kendimizi hazırlıyoruz!”

Altı sene sonra bana tekrar bir mektup gönderdi: “Kocam bizim mahallemizin gözetmeni olarak yeni hizmete çağrıldı ve tayin edildi.

VI.

Hayatımızdaki birçok ilişki ve durumlarda, bizlerin farklılıklar ile beraber yaşaması gerekmektedir. Hayati önem taşıyan durumlarda, bu farklılıklar ile ilgili bizim savunduğumuz şeyler inkar edilmemeli veya bırakılmamalıdır, ne var ki Mesih'in takipçileri olarak bizim değerlerimizi paylaşmayan veya o değerlerin temelindeki öğretileri kabul etmeyenlerle barış içinde yaşamalıyız. Peygambersel vahiyler sayesinde öğrendiğimiz Baba'nın kurtuluş planı, bizi O'nun emirlerini tutabileceğimiz bir ölümlü ortama getirmiştir. Bu plan, O'nun bizi sevdiği gibi farklı kültürlerden ve inançlardan gelen komşularımızı sevmemizi içerir. Mormon Kitabı'ndan bir peygamberin öğrettiği gibi ileriye doğru gitmeliyiz ve "Tanrı'yı ve tüm insanları sevmeliyiz" (2. Nefi 31:20).

Bizim etrafımızı saran bu karışıklık içinde yaşamak ne kadar zor olsa da, Kurtarıcımız'ın bizi sevdiği gibi birbirimizi sevmemiz için vermiş olduğu emir muhtemelen bizim için en zor görevdir. Dua ediyorum ki biz bunu anlayabilelim ve tüm ilişkilerimizde ve tüm etkinliklerimizde bunu yaşamaya çabalayalım, İsa Mesih'in adıyla, Amin.

1. Thomas S. Monson, "Love—the Essence of the Gospel," Ensign ya da Liyahona, Mayıs 2014, 91.

2. Dallin H. Oaks'a gönderilen mektuplar, 23 Ocak 2006 ve 30 Ekim 2012.